

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Alicja Sosnowska

κατά

Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu — Ερμηνεία του άρθρου 5, τρίτο εδάφιο, ΕΚ, του άρθρου 2 της οδηγίας 67/227/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 11ης Απριλίου 1967, περί της εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 3), και των άρθρων 18, παράγραφος 4, και 27, παράγραφος 1, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49) — Εθνική ρύθμιση για τον φόρο κύκλου εργασιών που προβλέπει, όσον αφορά την προθεσμία επιστροφής του υπερβάλλοντος φόρου, λιγότερο ευνοϊκούς όρους για τους φορολογούμενους που κάνουν έναρξη των φορολογητέων δραστηριοτήτων τους και καταχωρίζονται στα σχετικά μητρώα ως υπόχρεοι σε υποβολή δήλωσης ΦΠΑ για ενδοκοινοτικές συναλλαγές — Αρχές της ουδετερότητας του φόρου και της αναλογικότητας

Διατακτικό

- 1) Το άρθρο 18, παράγραφος 4, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2005/92/ΕΚ του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 2005, και η αρχή της αναλογικότητας απαγορεύουν εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, η οποία προβλέπει ότι, προκειμένου να μπορούν να διεξαχθούν οι αναγκαίοι έλεγχοι για την αποτροπή του ενδεχομένου φοροαποφυγής ή φοροδιαφυγής, η προθεσμία που έχει στη διάθεσή της η εθνική φορολογική αρχή για να επιστρέψει το πιστωτικό υπόλοιπο του φόρου προστιθεμένης αξίας σε μια ορισμένη κατηγορία υποκειμένων στο φόρο παρατείνεται από 60 σε 180 ημέρες από της ημερομηνίας υποβολής της δηλώσεως φόρου προστιθεμένης αξίας, εκτός αν ο υποκείμενος στον φόρο που εμπίπτει σε αυτή την κατηγορία έχει καταβάλει ασφάλεια ύψους 250 000 PLN.
- 2) Διατάξεις όπως οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης δεν συνιστούν «ειδικά μέτρα παρεκκλίσεως» για την αποτροπή της φοροδιαφυγής ή της φοροαποφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 27, παράγραφος 1, της έκτης οδηγίας 77/388, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2005/92.

(¹) ΕΕ C 69 της 24.3.2008.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 12ης Αυγούστου 2008 [αίτηση του Cour d'appel de Montpellier (Γαλλία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Ποινική δίκη κατά Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea

(Υπόθεση C-296/08 PPU) (¹)

(Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις — Απόφαση πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ — Άρθρα 31 και 32 — Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και διαδικασίες παραδόσεως μεταξύ κρατών μελών — Δυνατότητα του κράτους εκτελέσεως μιας αιτήσεως εκδόσεως να εφαρμόσει σύμβαση συναφθείσα πριν από την 1η Ιανουαρίου 2004, αλλά εφαρμοστέα, εντός του κράτους αυτού, από μεταγενέστερη ημερομηνία)

(2008/C 260/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Cour d'appel de Montpellier

Ποινική δίκη ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά

Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Cour d'appel de Montpellier (Γαλλία) — Ερμηνεία των άρθρων 31 και 32 της αποφάσεως-πλαίσιο του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ κρατών μελών (ΕΕ L 190, σ. 1) — Ευχέρεια ενός κράτους μέλους να εφαρμόζει, στις σχέσεις του με άλλο κράτος μέλος, διαφορετικές διαδικασίες από τις προβλεπόμενες με την απόφαση-πλαίσιο και, μεταξύ άλλων, τις διαδικασίες που προβλέπει η Σύμβαση του Δουβλίνου, της 27ης Σεπτεμβρίου 1996, για την έκδοση μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Συνέπειες της μη κοινοποίησης, από το κράτος εκδόσεως του εντάλματος σύλληψης, των υφισταμένων συμφωνιών και διακανονισμών που επιθυμεί να εξακολουθήσει να εφαρμόζει — Δυνατότητα του κράτους εκτελέσεως του εντάλματος σύλληψης να εφαρμόσει σύμβαση που συνάφθηκε πριν από την 1η Ιανουαρίου 2004, η οποία όμως άρχισε να ισχύει εντός του κράτους αυτού μετά την εν λόγω ημερομηνία

Διατακτικό

- 1) Το άρθρο 31 της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, έχει την έννοια ότι αφορά μόνον την περίπτωση στην οποία το σύστημα του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης έχει εφαρμογή, πράγμα το οποίο δεν ισχύει οσάκις η αίτηση εκδόσεως αφορά αξιόποινες πράξεις που τελέσθηκαν πριν από την ημερομηνία που έχει ορίσει κράτος μέλος σε δήλωση πραγματοποιηθείσα σύμφωνα με το άρθρο 32 της εν λόγω αποφάσεως-πλαίσιο.

2) Το άρθρο 32 της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 έχει την έννοια ότι δεν απαγορεύει την εκ μέρους του κράτους εκτέλεσως εφαρμογή της συμβάσεως για την έκδοση μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία καταρτίσθηκε με πράξη του Συμβουλίου της 27ης Σεπτεμβρίου 1996 και υπογράφηκε την ίδια ημερομηνία από όλα τα κράτη μέλη, ακόμη και εφόσον αυτή κατέστη εφαρμοστέα εντός του κράτους μέλους αυτού μετά την 1η Ιανουαρίου 2004.

(¹) EE C 223 της 30.8.2008.

Αναίρεση που άσκησε στις 27 Ιουνίου 2008 το Landtag Schleswig-Holstein κατά της διάταξης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) στις 3 Απριλίου 2008 στην υπόθεση T-236/06, Landtag Schleswig-Holstein κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-281/08 P)

(2008/C 260/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Αναιρεσείον: Landtag Schleswig-Holstein (εκπρόσωποι: S. Laskowski, Privatdozentin, και J. Caspar, Professor)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα του αναιρεσείοντος

Το αναιρεσείον ζητεί από το Δικαστήριο:

- να δεχτεί την αίτηση αναίρεσης ως προς τον τύπο και ως προς την ουσία,
- να αναρρέσει τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 3ης Απριλίου 2008,
- να δεχτεί τα αιτήματα που υπέβαλε πρωτοδικώς το αναιρεσείον και να δεχτεί την προσφυγή που ασκήθηκε στην υπόθεση T-236/06 τόσο ως προς τον τύπο όσο και ως προς την ουσία,
- επικουρικά, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο, προκειμένου να κρίνει παραδεκτή την αρχική προσφυγή και να συνεχίσει τη μέχρι τούδε διαδικασία,
- να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων και να καταδικάσει την Επιτροπή σε όλα τα έξοδα που θα ανακύψουν από την παρούσα διαδικασία.

Λόγοι αναίρεσως και κύρια επιχειρήματα

Το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή ακύρωσης που είχε ασκήσει το αναιρεσείον κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με το σκεπτικό ότι το αναιρεσείον δεν είναι νομικό πρόσωπο κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Η προσφυγή ακύρωσης στρεφόταν κατά των αποφάσεων της Επιτροπής της 10ης Μαρτίου και της 23ης Ιουνίου 2006, με τις οποίες δεν επιτράπηκε η πρόσβαση του αναιρεσείοντος στο έγγραφο SEC(2005) 420, που περιείχε νομική ανάλυση σχετικά με το υπό συζήτηση στο Συμβούλιο σχέδιο αποφάσεως-πλαisiού για την αποθήκευση δεδομένων, για τους σκοπούς της πρόληψης, διερεύ-

νησης, διαπίστωσης και δίωξης ποινικών εγκλημάτων και παραβάσεων, συμπεριλαμβανομένης της τρομοκρατίας.

Το αναιρεσείον προβάλλει δύο λόγους αναίρεσης κατά της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης του Πρωτοδικείου.

Πρώτον, το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως. Η αρχή αυτή, ως έκφραση της εγγύησης για διεξαγωγής δίκαιης δίκης και για παροχή αποτελεσματικής έννομης προστασίας, αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στην αποφυγή του ενδεχόμενου να επηρεαστεί η δικαστική απόφαση από ισχυρισμό επί του οποίου δεν έχουν διατυπώσει την άποψή τους οι διάδικοι. Με τον τρόπο αυτό επιδιώκεται να προληφθεί η έκδοση αιφνίδιας απόφασης. Για την αποφυγή της έκδοσης αιφνίδιας απόφασης το Πρωτοδικείο έπρεπε να δώσει στο αναιρεσείον τη δυνατότητα να παράσχει εξηγήσεις.

Δεύτερον, το Πρωτοδικείο παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο, καθόσον ερμήνευσε εσφαλμένα την έννοια «νομικό πρόσωπο», όπως χρησιμοποιείται στο άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, και αποφάνθηκε εσφαλμένα ότι το αναιρεσείον δεν αποτελεί νομικό πρόσωπο και συνεπώς δεν έχει την ικανότητα να είναι διάδικος.

Κατά το αναιρεσείον, το σκεπτικό του Πρωτοδικείου ήταν ότι ο πρόεδρος του Landtag Schleswig-Holstein (Κοινοβουλίου του ομόσπονδου κράτους Σλέσβιχ-Χολστάιν) δεν εκπροσωπεί, κατά την άσκηση των εξουσιών που έχει ως δικαστικός εκπρόσωπος, το αναιρεσείον, αλλά «άμεσα το Land», οπότε δεν έχει ικανότητα δικαίου και, επομένως, δεν έχει ούτε ικανότητα να είναι διάδικος ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων. Από αυτό συνάγεται ότι το Πρωτοδικείο θα είχε κρίνει παραδεκτή την προσφυγή, αν στο δικόγραφο της προσφυγής αναγραφόταν «Land Schleswig-Holstein» αντί για το αναιρεσείον. Η άποψη αυτή όχι μόνο είναι νομικά εσφαλμένη, καθόσον δεν συνάδει προς το Σύνταγμα του Land Schleswig-Holstein, αλλά και αποτελεί αιφνίδια απόφαση για το αναιρεσείον, το οποίο δεν μπορούσε να αναμένει την έκδοση τέτοιας απόφασης. Η διάταξη του Πρωτοδικείου είναι νομικά εσφαλμένη, πρώτον, επειδή το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη ότι, κατά το Σύνταγμα του Land Schleswig-Holstein, το Landtag αποτελεί «το εκλεγόμενο από τον λαό ανώτατο όργανο διαμόρφωσης πολιτικής βούλησης», και, δεύτερον, επειδή το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη ότι ο πρόεδρος του Landtag εκπροσωπεί ολόκληρο το Landtag, όσον αφορά τις συνταγματικού δικαίου διαφορές στις οποίες εμπλέκεται το Landtag. Η έννοια «Land» χρησιμοποιείται γενικά και όχι για συγκεκριμένο όργανο και μπορεί να εννοεί-ανάλογα με το ρυθμιστικό πλαίσιο- είτε την Κυβέρνηση του Land είτε το Κοινοβούλιό του.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Tribunal de première instance της Mons (Βέλγιο) στις 14 Ιουλίου 2008 — Société de Gestion Industrielle (SGI) κατά Βελγικού Δημοσίου

(Υπόθεση C-311/08)

(2008/C 260/07)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal de première instance de Mons